

Sygn. akt VIII U 2463/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 roku w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty wypadkowej

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 7 marca 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2463/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powołał się na dyspozycję art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) oraz art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 1242 ze zm.) wskazując, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 marca 2016 roku wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (decyzja k. 6 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 21 marca 2016 roku J. K., domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazał, że obecny stan zdrowia z uwagi na wypadek przy pracy, któremu uległ w dniu (...) roku i jego następstwa nie pozwalają mu na podjęcie pracy zarobkowej (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstawy wydania decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w prezentowane w sprawie.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodzony (...), w dniu (...) roku uległ w pracy wypadkowi skutkującemu (...) (bezsporne).

Wnioskodawca ma wykształcenie podstawowe. Był zatrudniony jako górnik, wcześniej pracował jako kierowca (zeznania wnioskodawcy k. 91v-92 a.s.).

Poza sporem pozostaje, iż w okresie od 1 grudnia 1997 roku do 31 grudnia 2015 roku wymieniony był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy któremu uległ w dniu (...) roku, przyznanej mu w okresie od 1 października 2012 roku do 31 grudnia 2015 roku na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 marca 2015 roku (bezsporne, wyrok k. 4 a.s.).

W dniu 30 grudnia 2015 roku J. K. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres (wniosek k. 1 -2 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 22 stycznia 2016 roku Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie uznał wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Na skutek zgłoszonego przez odwołującego sprzeciwu, J. K. został ponownie poddany badaniu przez Komisję Lekarską, która orzeczeniem z dnia 3 marca 2016 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (orzeczenia k. 2, k. 5 akt ZUS).

Na podstawie powyższego orzeczenia organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja k. 6 akt ZUS).

W opinii sporządzonej w dniu 27 czerwca 2016 roku biegli z zakresu neurologii oraz kardiologii rozpoznali u wnioskodawcy przebiegi w dniu (...) I (...) i stwierdzili brak częściowej i całkowitej niezdolności do pracy po dniu 31 grudnia 2015 roku.

W uzasadnieniu biegły neurolog, który weryfikował stan zdrowia wnioskodawcy podczas badania w dniu 16 grudnia 2013 roku, w sprawie Sądu Okręgowego w Lublinie o sygn. akt VII U 183/13 podnosił, że obecne badanie neurologiczne, w odróżnieniu od wcześniejszego badania nie potwierdzało obecności objawów (...) Wynik badania przeprowadzony przez neurologa był w pełni zgodny z wynikami badań orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i świadczył o ustąpieniu (...) które były przyczyną wcześniej orzekanej niezdolności do pracy. Następstwa(...) mimo wieloletniego utrzymywania się mogły ustępować i wynik obecnego badania i badania Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych to potwierdził. W uznaniu neurologa, opiniowany mógł podjąć zatrudnienie na stanowiskach związanych z lekką pracą fizyczną, jest zdolny do zatrudnienia jako kierowca.

W ocenie biegłego kardiologa, stabilnie przebiegające(...) wymaga stosowania się do zaleceń lekarskich, nie ogranicza wnioskodawcy w podjęciu pracy zarobkowej. Biegły wskazał, że brak niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych. W konkluzji biegli uznali, że stan zdrowia wnioskodawcy nie sprowadzał niezdolności do pracy po dniu 31 grudnia 2015 roku (opinia 19 a.s.).

Po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją medyczną (k. 46 a.s.) oraz zarzutami pełnomocnika odwołującego (k. 47-47v a.s.), w opinii sporządzonej w dniu 19 lipca 2017 roku kolejny zespół biegłych z zakresu neurologii oraz kardiologii rozpoznał u odwołującego chorobę (...) w wywiadzie. Biegli stwierdzili brak częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz w związku z wypadkiem z dnia (...) Dokumentacja ocen lekarskich i leczenia nie wskazywała także na trwanie dolegliwości z 1997 roku.

Wywodzili, że okresowe (...) na zmianę pogody mogą wymagać okresowego leczenia fizjoterapeutycznego w trybie ambulatoryjnym, a w okresach ewentualnych zaostrzeń dolegliwości- leczenia doraźnego farmakologicznego w ramach zwolnienia lekarskiego. Brak było jednak podstaw do uznania długotrwałej niezdolności do pracy ze względu na (...)

Lekarz kardiolog ustalił z kolei, że odwołujący sporadycznie miał stwierdzone (...) Nie podjął z tego powodu leczenia. W ocenie biegłego, brak było podstaw do stwierdzenia (...) a tym samym niezdolności do pracy badanego z ogólnego stanu zdrowia (opinia k. 54 a.s.).

Odnosząc się do zastrzeżeń pełnomocnika wnioskodawcy (k. 69-70 a.s.), w opinii uzupełniającej sporządzonej w dniu 19 października 2017 roku biegły neurolog podtrzymał stanowisko prezentowane w sprawie i wskazał, że w okresie od zakończenia leczenia w 1997 roku, do 2017 roku u wnioskodawcy nadal nie dochodziło do rzeczywistych(...) Nie wymagał on intensywnego leczenia farmakologicznego, leczenia w warunkach hospitalizacji (opinia uzupełniająca k. 75-76 a.s.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy na wyżej wskazanych dowodach, które uznał za przekonujące i wiarygodne. Sąd w całości podzielił opinie biegłych lekarzy sądowych neurologów oraz kardiologów wywołane w sprawie. Opinie biegłych były logiczne i przekonująco uzasadnione z powołaniem argumentacji medycznej. Wskazać należy, że zostały sporządzone przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, będących następstwem wypadku przy pracy. Opinie zostały wydane w oparciu o szczegółową analizę danych z akt sprawy, dokumentację medyczną zawartą w aktach rentowych i dołączoną w toku procesu. Przedstawione argumenty medyczne przekonują, jeśli zważy się, iż znajdują oparcie w dowodach leczenia, dokumentacji medycznej, wywiadzie i badaniu klinicznym. Biegli odnieśli się do stanu zdrowia ubezpieczonego sygnalizując, że występujące u niego schorzenia powodują odczuwanie (...) jednak nie sprowadzają niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym. Wszystkie opinie były przy tym jednoznaczne i prowadziły do tych samych wniosków.

Biegli odnieśli się do zastrzeżeń pełnomocnika odwołującego. Uzasadniając swoją ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy wskazali, że okresowe dolegliwości (...) odczuwane przede wszystkim po dłuższym bezruchu, mogą wymagać okresowego leczenia fizjoterapeutycznego w trybie ambulatoryjnym, a w okresach ewentualnych(...) farmakologicznego w ramach zwolnienia lekarskiego. Odnosząc się do dokumentu prywatnego- konsultacji neurologicznej sporządzonej w dniu 12 czerwca 2017 roku przez specjalistę neurochirurga wskazywali, że nie istnieją podstawy do podjęcia leczenia operacyjnego (...)Fakt, że leczenie się powoda ogranicza się do metod pomocniczych, tj. zabiegów fizjoterapeutycznych świadczy o(...)

Cały przebieg leczenia wnioskodawcy był w polu widzenia biegłych, którzy rzetelnie ocenili jego stan zdrowia zarówno w oparciu o dokumentację lekarską zgromadzoną przed organem rentowym, jak i dołączaną przez J. K. w toku postępowania. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że nie zachodziła podstawa do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności poprzez wywołanie kolejnej opinii biegłego sądowego neurologa, o co wnosił pełnomocnik wnioskodawcy (k. 91v a.s.).

Sąd Okręgowy podzielił zeznania wnioskodawcy co do jego stanu zdrowia. Wskazać jednak należy, że nie mogły być one, w kontekście wniosków płynących z opinii biegłych, podstawą do ustalenia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ustalenie obiektywnej niezdolności do pracy z powyższych przyczyn wymagało specjalistycznej wiedzy z zakresu neurologii.

Nie negując treści dokumentu zatytułowanego (...) wydanego przez prof. dr hab. n. med. med. K. T. (k. 51 a.s.) uznać należało, że wskazany dokument prywatny, zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, każda osoba mająca w tym interes prawny może stwierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, V CSK 441/06, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 1982 roku, III CRN 65/82, Legalis). Treść niniejszego dokumentu została sporządzona przez niekwestionowanego specjalistę z zakresu neurochirurgii. Odnosząc się niego, w opinii uzupełniającej biegły neurolog wskazał jednak, że brak jest podstaw do podjęcia leczenia operacyjnego choroby (...). Nadto fakt, że leczenie się wnioskodawcy ogranicza się do metod pomocniczych, tj. zabiegów fizjoterapeutycznych, dodatkowo świadczy, o skąpo objawowej (...)

Sąd Okręgowy nie tracił z pola widzenia, że w sprawie o prawo do renty dowód z opinii biegłego jest dowodem głównym i nie może być zastępowany innymi dowodami ani zeznaniami świadków, stron, ani też opinią lekarza prowadzącego danego ubezpieczonego. Należy również wskazać, że Sąd ma obowiązek zasięgnięcia kolejnej opinii biegłych w sytuacji, gdy dotychczasowa opinia budzi istotne i niedające się usunąć wątpliwości. Nie można więc

przyjmować, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, jeśli opinie wydane dotychczas do sprawy zawierają istotne braki, względnie też nie wyjaśniają istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, II UKN 248/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 666; z dnia 2 czerwca 1998 roku, II UKN 88/98, OSNP 1999, Nr 11, poz. 373). Subiektywna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, niezajdująca poparcia w żadnych dowodach nie mogła skutecznie podważyć trafności i rzetelności opinii biegłych sądowych, które we wnioskach końcowych były ze sobą zgodne.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wskazywało, iż orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych były trafne.

Dokumentacja medyczna, zgromadzona w sprawie zasługiwała na obdarzenie w pełni wiarą, bowiem były to dokumenty sporządzone przez poszczególne placówki medyczne odzwierciedlające przebieg procesu leczenia i wyniki badań specjalistycznych. Dokumentacja nie była także kwestionowana przez strony.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 1242 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. W świetle art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy przy ustalaniu m.in. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalania wysokości tego świadczenia oraz wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była ocena, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu (...) roku.

W tym zakresie należy wskazać, iż w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym – częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dla stwierdzenia niezdolności do pracy konieczne jest stwierdzenie utraty możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zatem o niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znacznie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 roku, II UK 336/11, LEX nr 1219508).

Wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 31 grudnia 2015 roku. Na podstawie art. 101 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do ustalenia tego prawa. Zgodnie z przepisem art. 107 cytowanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Z opinii biegłych sądowych, które zostały uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne jednoznacznie wynikało, że stan zdrowia wnioskodawcy nie sprowadzał dalszej częściowej, ani całkowitej niezdolności do pracy będącej następstwem wypadku przy pracy. Zgodnie z opiniami biegłych sądowych, które w swoich wnioskach były zbieżne, J. K. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sam fakt występowania schorzeń nie decyduje o

istnieniu niezdolności do pracy, a dopiero ocena, czy i w jakim zakresie powodują one niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 roku, II UKN 113/00, OSNP z 2002 roku, Nr 14, poz. 343).

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie wnioskodawcy podlega oddaleniu.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.